

[Baunsgaard.]

den kommende tid i adskillige år, hvem ved, måske generationer frem, vil være et af de mest betydningsfulde erhverv i Danmark. Men skal det være tilfældet, så er det også en selvfølgelig ting, at man må forsøge at tilrettelægge lovgivningen, herunder skatte-lovgivningen, sådan, at de unge, der ønsker at erhverve sig et landbrug for at være landmænd, får en rimelig chance for at kunne blive det, at man ikke gennem sin skattepolitik animerer til en investering og dermed en opskruning af ejendomspriserne, som faktisk gør det umuligt for den, der skal leve af landbruget som erhverv, at gå ind i konkurrencen om erhvervelse af landbrugsejendomme. Der er mange problemer vedrørende den fremtidige erhvervsstruktur. Det er der for landbrugets vedkommende, og det er der selvsagt for de øvrige erhvervsgrupper.

Vi står over for en stor næringslovsrevision, som jeg tror på mange måder vil komme til at betyde et afgørende skridt i retning af den omstilling til det moderne, af industri prægede samfund, som vi ikke alene ved, men også må ønske skal komme til at gælde i Danmark. Jeg tror, man skal forsøge i stærkere grad, end flertallet efter min opfattelse har været villig til det i tiden indtil nu, at se sammenhængen mellem de påvirkninger, der udgår fra politiske vurderinger her, og de muligheder, der gives for, at denne strukturelle ændring erhvervene imellem kan forløbe på en så produktivt tilfredsstillende og socialt harmonisk måde som muligt.

Også jeg vil gerne gøre nogle få bemærkninger om de udenrigspolitiske og forsvarspolitiske problemer.

Det ærede medlem hr. Poul Møller beklagede, at der ikke havde været ført flere egentlig udenrigspolitiske debatter i tinget. Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at det er en beklagelse, jeg deler, men jeg har meget sjældent haft nogen klar fornemmelse af, at det ærede medlem virkelig, når det har været påkrævet, har ønsket at yde et bidrag til i større omfang at få en udenrigspolitisk debat.

Fra det radikale venstres landsmøde fremkom et forslag i en tale holdt af det ærede medlem hr. Helveg Petersen, der på afgørende måde bryder med de principper,

hvorpå vor forsvarsordning i dag bygger. Det siger sig selv, at ingen er i stand til i løbet af så kort tid at overskue de fulde konsekvenser af en så radikal omlægning af vor forsvarsordning. Men det har været ikke alene overraskende, men også nedslående at se, at folketingets tre største partier har afvist dette forslag, har afvist overhovedet at gå ind i en positiv drøftelse, i en konstruktiv debat om det, alene med den begrundelse, at det strider imod de udenrigspolitiske forpligtelser, man mener vi har som medlem af NATO. Det er mig ufatte- ligt, at man, vidende, at den gældende NATO-pagts første 20 års periode, hvori ændringer er mulige, udløber om nogle ganske få år, virkelig for alvor mener, at det kan være forsvarligt at afvise påbegyn- delsen af en konstruktiv drøftelse af vore fremtidige forsvarspolitiske problemer og de vilkår, hvorunder man måske skulle arbejde som medlem af NATO.

Det er så meget mere forbavsende, som man ikke kan være blind for, at der mildt sagt synes at være opbrud inden for NATO, at der mildt sagt synes at være i hvert fald et tydeligt opbrud i NATO-strategien. Man kan da ikke være blind for de følger, det kan få, om den linje, som Frankrig i øjeblikket har anlagt over for sit medlemskab af NATO, kommer til virkelig at slå igennem. Så står vi jo ikke med det NATO, vi hidtil har kendt, så står vi med noget nyt. Det forekommer mig beskæm- mende, om Danmark virkelig skulle for- lade sig på, at denne udvikling skal ske ikke alene uden om os, men også uden at vi har gjort et reelt forsøg på at komme til at præge udviklingen.

Jeg kan ikke forstå, at de tre store par- tier vil fastholde deres indstilling, at der ikke i Danmark skal føres en mere åben debat om vore NATO-problemer og Dan- marks forhold til og andel i disse problemer, og jeg tror, det ærede medlem hr. Poul Møller kunne komme til at yde et bidrag til fremme af sit eget ønske om større udenrigspolitisk debat i folketinget, om han ville erkende, at han og hans parti har et meget stort medansvar for, at der på dette område ikke synes at være nogen mulighed for at komme til at føre en virke- lig åben debat.

Jeg vil også gerne sige, at jeg tror ikke,